

ГРАНИЦИ НА БЪЛГАРСКАТА ЗЕМЯ

На северъ Дунавъ чертае свѣтло-сребърна нагъната линия и стига Черно море на изтокъ. И тамъ, въ тоя жгълъ, се простира равна Добруджа, гдето сж наклали първи огнища старитѣ българи.

Оттамъ надолу плиска и играе Черно море до Босфора. Тукъ Симеонъ победителъ е идвалъ и предъ златното му копие се е преклонилъ Византия.

На югъ блещи Бѣло море, широко и просторно. То мие подножието на Атонъ, гдето отецъ Паисий пръвъ написа: „Не се срами отъ името си, поробени българино, а се гордѣй съ него, защото твоето минало е славно!“

По-нататкъ Солунъ. Тукъ сж се родили първитѣ наши просвѣтители Кирилъ и Методий. Тукъ се е настанила храбрата войска на Калояна.

Прегази устието на Вардара и тръгни на северозападъ! Тамъ е Охридъ синъ. Отъ него изтича бистриятъ бързи Дринъ! Каква голѣма преграда се издига тамъ? — Това е Шаръ-планина.

Върви право нагоре, по рѣки, презъ планини, и стигни пакъ до Дунава, до Желѣзната врата!

Ето, въ тоя чуденъ кжтъ, красивъ, омаенъ, раздѣленъ на две отъ величествената Стара-планина, е живѣло, борило се и е градило своята история българското племе.

Тукъ ще гради и създава то и своето велико бждеще.

Елинъ Пелинъ

ОБИЧАМЪ

Обичамъ низитѣ, полето,
разцвѣналия слънчогледъ
и слънцето, което свѣти
надъ тоя хубавъ, Божи свѣтъ.

Обичамъ градоветѣ наши,
потънали въ зеленини,
стадата, тръгнали на паша,
презъ пролѣтнитѣ, топли дни.

Обичамъ азъ и планината,
горитѣ, пълни съ ароматъ,
где скача весело сърната,
кжде свѣтътъ е вѣчно младъ.

О, нашето море обичамъ
и палазитѣ му вълни,
по пѣсъка съ другари тичамъ,
или се нося въ далнини.

Обичамъ и речъта ни плавна.
селякътъ работенъ и милъ,
обичамъ и полето равно,
и оня щъркелъ лекокрылъ...

Но най-обичамъ азъ селцето,
задъ оня хълмъ усамотенъ,
то мило ми е на сърдцето,
защото тамъ съмъ азъ роденъ!

Симеонъ Мариновъ